

XCVI.

Betræknning

over

Udkast til Lov om en Indkomstskat.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg.)

Det Udvalg, til hvilket Folkethinget har overdraget at afgive Betænkning over det i denne Sæssion af Finansministeren indbragte Udkast til Lov om en Indkomstskat, bestaaer, med Undtagelse af medundertegnede Lykke og Røtke, der udfylde de Pladser, som de udtraadte Folkethingensmand Broberg og Linnemann indtog i det i den forrige Sæssion over det lignende Lovudkast nedfattede Udvalg, af de samme Medlemmer, af hvilke hiint Udvalg var sammensat. Det vil derfor findes saa meget mere naturligt, at Udvalget, forsaavidt Forholdene ikke ere forandrede, og hvor det ikke har fundet overveienende Grunde til at fravige de Ansuelser og derpaa grundede Forslag, som ere motiverede i den Betænkning, som blev afgiven i forrige Sæssion, ikke blot har holdt fast ved disse, men at det ogsaa har fundet det overflødigt paany at anføre Grundene, hvorfor man anseer en saadan Ordning af Sagen for rigtig og hensigtsvarende.

Udvalget skal derfor ikke atter indlade sig paa at afhandle Principet for denne Beskatningsmaade, eller undersøge, om den ikke, naar Statsindtagernes Forøgelse, og som Følge heraf Paalæg af nye Skatter, er uundgaelig, fortjener Fortrin for andre Beskatningsmaader. I saa Henseende troer man, som antydet, at kunne indskrænke sig til at henvise til, hvad herom er sagt i den tidligere Betænkning, og Udvalget gaaer derfor uden videre over til at afhandle Lovudkastets enkelte Bestemmelser.

I § 1 er det foresaaet, at i 5 Aar, fra 1ste Januar 1853 af at regne, skal af al Indtægt svares i Indkomstskat 4 af 100 aarligen.

Om Rigtigheden af denne Bestemmelse, der i en vis Henseende er Lovens Hovedbestemmelse, herfer der i Udvalget forskellige Meninger. Dets Majoritet har nemlig ikke funnet

overbevise sig om, at det skulde være rigtigt allerede nu at bestemme, fra hvilket Tidspunkt en Indkomstskat af den omtalte Størrelse skal paalægges; thi der foreligger overhovedet efter dens Ansuelse ikke noget Beviis for Nødvendigheden af at forøge Stattebyrden, og naar en saadan ikke er oplyst, finde vi ethvert Paalæg usforvarligt. Enhver Stat er et Onde, forsaavidt som det var bedre, at den ikke behøvedes — og Nødvendigheden af at forøge Statsindtægterne, for at fyldestgjøre Statens Behov, er i vore Dine den væsentligste Betingelse for enhver ny Stats Paalæg. Forsaavidt flere af os i den tidligere afgivne Betænkning tilraadede at indføre en Indkomstskat fra 1ste Januar 1852, skjøndt den absolute Nødvendighed af forøgede Statsindtægter i det næste Finantsaar kunde synes ikke heller at foreligge dengang, det tidligere Lovudkast blev indbragt i den forrige Sæssion, behøver det neppe at bemærkes, at de daværende Forhold dog stillede sig heelt anderledes end nu. Vi kunde den Gang ikke vide, om der forestod os en Freds- eller en Krigsperiode, og maatte ialtsald være beredte paa Resources under Krigstilstandens mulige Fortsættelse. Dette var et Hovedhensyn, som dengang maatte trænge alle andre Betragtninger tilbage, men som nu kan antages at ligge udenfor den sandsynlige Beregning. Ivertimod stille Forholdene sig nu saaledes, at det maa antages, at det især vil berøe paa den endelige Fastsættelse af Monarkiets Stilling og af det Bidrag til visse Statsforødens heder. Bestridelse, som tør forventes deels fra Slesvig, deels fra Holsteen, om og hvorvidt det overhovedet i den nærmeste Fremtid vil være nødvendigt at trykke til nye Skattepaalæg. Vi kunne derfor saameget mindre finde det rigtigt, nu at tilraade en Indkomstskat af en bestemt Størrelse i et bestemt Maaemaal, der endogsaa skulde overstige det, som det tidligere Udvalgs Majoritet under de da forhaandenværende Forhold ansaae det for rigtigt at bestemme for Skattens Varighed.

Forsaavidt det er kommet under Omtale, at det skulde være tilraadeligt at indføre denne Beskatningsmaade fra 1ste Januar 1853 af at regne, fordi det derved vilde blive muligt at indføre de gavnlige Finantsreformer, hvortil